

ΠΑΡΩΡΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Τοχ. Γραφείο
ΚΕΡΑΣΟΒΟ
Αριθμός Αδείας
3712

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 3655 ΚΕΡΑΣΟΒΟ
ΚΩΔΙΚΟΣ 013586

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΚΟΝΙΤΣΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΜΟΛΙΚΑ 21, 13451 ΚΑΜΑΤΕΡΟ • ΤΗΛ: 210 88.27.296 📞 www.kerasovo.gr
✉ adelf.agiapar@gmail.com 📱 Αγία Παρασκευή Κεράσοβο 📷 [agia_paraskevi_kerasono](https://www.instagram.com/agia_paraskevi_kerasono)
ΤΕΥΧΟΣ 176 > Ιανουάριος-Φεβρουάριος-Μάρτιος-Απρίλιος 2026

Γιορτάζουμε, Ανταμώνουμε, Προχωράμε!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ευεργέτης
της Αδελφότητας
και του χωριού μας

Γεώργιος Χ. Κοντοδήμος

1

ΚΕΡΑΣΟΒΟ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Αδελφότητα Αγίας Παρασκευής
Κόνιτσας Ιωαννίνων

ΕΚΔΟΤΗΣ

Γεώργιος Σιάφης, Πρόεδρος Αδελφότητας
Σμόλικα 21, 134 51 Καματερό

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Πρόεδρος: Γιώργος Σιάφης, 6972 281617

Αντιπρόεδρος: Κωνσταντίνος Παπανικολάου, 6977478032

Ταμίας: Απόστολος Τζίνας, 6944798643

Γ. Γραμματέας: Δήμητρα Καραγιάννη, 6977259043

Μέλος: Αλέκα Γιαννούση, 6973310198

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γιώργος Σιάφης, Κωνσταντίνος Παπανικολάου,
Δήμητρα Καραγιάννη

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ

Δήμητρα Καραγιάννη, Αλέκα Γιαννούση

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ

Γιώργος Σιάφης, Κωνσταντίνος Παπανικολάου,
Δήμητρα Καραγιάννη

Αντιπρόσωπος με σφραγίδα και μπλοκ για το
χωριό και τις δημόσιες υπηρεσίες είναι ο Κώστας Γ. Τζίνας

**Ανώνυμες επιστολές και κείμενα
δεν δημοσιεύονται.**

**Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν σημαίνει
ότι εκφράζουν και τις απόψεις του Δ.Σ.
της Αδελφότητας ή της Σύνταξης.**

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

20 ευρώ - 25 Δολ. ΗΠΑ - ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ 30

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Αδελφότητα Αγίας Παρασκευής Κόνιτσας.
Σμόλικα 21, 134 51 Καματερό

Αρ. Λογαριασμού:

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 6034-135805-738

IBAN: GR 3001710340006034135805738

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: MASTERGRAPH

Κονίτσης 2, 183 45 Μοσχάτο

Τηλ.: 210 9595 160

e-mail: tsertosl@otenet.gr

Ευθύμιος Ν. Κουκούμης
Ευεργέτης της Αδελφότητας
και του χωριού μας

**Αγοράστε γεωργικά και κτηνοτροφικά προϊόντα
από τους παραγωγούς του χωριού.**

- ✓ Είναι σίγουρα άριστης ποιότητας και ταυτόχρονα ενισχύετε την τοπική οικονομία.
- ✓ Ψωνίστε από τα καταστήματα του χωριού.
- ✓ Μας χρειάζονται και τα χρειαζόμαστε.
- ✓ Προτιμήστε συγχωριανούς μας επαγγελματίες

Πρόσκληση

Προς όλους τους συγχωριανούς και φίλους
της Αδελφότητας και του περιοδικού μας.
Παρακαλούμε να μας στέλνετε απόψεις και θέσεις
για όποιο θέμα θέλετε να αναδείξετε.
Επίσης φωτογραφικό υλικό από κοινωνικές
και προσωπικές στιγμές, για να τις δημοσιεύουμε.

e-mail: adelf.agiapar@gmail.com

2

ΧΡΗΣΙΜΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΞΕΝΩΝΑΣ: Γκανάτσου Μαρία 6943150292

ΤΟΠΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ: 26550-24210,

Πρόεδρος Κώστας Τζίνας 6937244347

ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ Κ.Χ.: 26550-24339,

6976067198 (Δημήτριος Κ. Τέλης)

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ 6976202076

ΙΕΡΕΑΣ: (παπα-Μιχάλης) 6941640115

Αδελφότητα Ιωαννίνων Μακρυγιάννη Σπυριδούλα 2651033961

Πρόεδρος Αδελφότητας Κιάτου «ΤΟ ΖΑΡΚΑΔΙ»

Ιωάννα Νάκου, τηλ: 6945423263

ΚΟΝΙΤΣΑ

ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ: 2655360300

ΚΕΝΤΡΟ ΥΓΕΙΑΣ: 26550-23111

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ: 26550-22202

ΚΤΕΛ: 26550-22214

ΤΑΞΙ: 26550-22471, 22500

ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗ: 26550-22199

ΔΕΗ: 26550-22209

ΚΕΠ: 26550-23900

Κοινωνικά

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ I

Ζιούλη Αλεξάνδρα	50 €	Βοντίτιος Ιωάννης.....	20 €
Ζήκας Αντώνη	20 €	Τέλης Γεώργιος.....	50 €
Κυρίτσης Βασίλης	20 €	Κουκούμης ΛΑΖ, Νικόλαος	20 €
Φιλιππίδη Λευκοθέα	50 €	Σωτηρίου Βασίλης	20 €
Κωτούλα Ελένη	20 €	Γελαδάρη Σπυριδούλα	20 €
Σιάφη Λευκοθέα	25 €	Δεμερούτου -Τσιάτσιου Αυγή.....	20 €
Νάκου Πελάγια	25 €	Τζίνας Γ. Ιωάννης	50 €
Βάιλας Κων/νος	20 €	Βάσω Τέλη ΚοντοζΗΣη.....	50 €
Χαρισιάδη Καίτη.....	50 €	Λαδούρτσος Γεώργιος	20 €
Βοντίτιος Αναστάσιος	20 €	Γαλάνη ΝεκταρίαΟικονόμου	25 €
Βοντίτσιου Αγγελική	20 €		

Ποσό: 200 €
Στην αιώνια μνήμη της
λατρεμένης μας ΜΑΡΙΚΑΣ,
που τόση οδύνη μας προκάλεσε
η απρόσμενη φυγή της από
κοντά μας. Υπήρξε για σειρά
18 ετών στέλεχος του Δ.Σ.
της Αδελφότητάς μας.

Η οικογένεια Νίκου Γαλάνη

Γάμος

✓ Η παντρεία του Παντελή και της Φωτεινής

Με φόντο την αρχοντική ομορφιά της Κηφισιάς, ο Παντελής και η Φωτεινή ένωσαν τις ζωές τους σε μια τελετή που ξεχειλίζει από φως και συγκίνηση. Στον Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδας, τα δύο νέα παιδιά, που με την ποιότητα του χαρακτήρα τους αποτελούν το μεγαλύτερο καμάρι των οικογενειών τους, επισφράγισαν την αγάπη τους ενώπιον Θεού, αγαπημένων φίλων και συγγενών.

Ιδιαίτερα φορτισμένη ήταν η ατμόσφαιρα για τον Γιάννη Γαλάνη και την Άννα Γαλανοπούλου, τους γονείς του Παντελή. Η ευτυχία τους ήταν

ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, καθώς έβλεπαν τον γιο τους, έναν άνδρα που τους έκανε πάντα περήφανους, να ξεκινά το δικό του σπικακό πλάι στη Φωτεινή. Το καμαρωτό τους βλέμμα και τα δάκρυα χαράς μαρτυρούσαν τη βαθιά ικανοποίηση για τους κόπους μιας ζωής που τώρα καρποφορούν με τον πιο όμορφο τρόπο. Η συνέχεια δόθηκε σε ένα παραδοσιακό και όχι μόνο γλέντι που θα

μείνει σε όλους αξέχαστο. Το κέφι ήταν αστείρευτο και η ενέργεια του ζευγαριού παρέσυρε τους πάντες στην πίστα. Η ευτυχία του Παντελή και της Φωτεινής ήταν διάχυτη σε κάθε τους κίνηση, σε κάθε χαμόγελο που αντάλλασαν, κάνοντας τη βραδιά να μοιάζει με παραμύθι.

Ευχόμαστε ολόψυχα στους νεόνυμφους μια ζωή στρωμένη με ροδοπέταλα, γεμάτη υγεία και αλληλοσεβασμό. Στον Γιάννη και την Άννα να καμαρώνουν πάντα τα παιδιά τους και σύντομα η χαρά τους να πολλαπλασιαστεί με τον ερχομό των απογόνων τους, που θα γεμίσουν την οικογένεια με νέα χαμόγελα.

Ο γάμος έγινε το Σάββατο 11 Οκτωβρίου του 2025.

Να ζήσετε ευτυχισμένοι

Γεννήσεις

Η Κατερίνα Βασιλείου Γιάννου και ο σύζυγος της Γιάννης γέννησαν αγοράκι στις 20 Δεκεμβρίου

Να τους ζήσει

Βάφτιση

Ο Αριστοτέλης Βασιλείου Γιάννης και η Ασπασία Παπαδάκη βάφτισαν τον γιό τους στις 26 Οκτωβρίου στον Ιερό Ναό Αγίου Αθανασίου και Όσιας Όλγας στο Περιστέρι και το όνομα αυτού Βασίλειος

Να τους ζήσει ο νεοφώτιστος

Ο δαίμων του τυπογραφείου

«Ο δαίμων του τυπογραφείου» χτύπησε και οι ευχές του Προέδρου έγιναν για το 2006 ενώ για το γάμο του Γεωργίου Ν. Τζίνα ευχές έδωσε και ο εκθλιπών παππούς Γεώργιος Τζίνας.

Σας ζητούμε την κατανόηση και ζητάμε συγνώμη για την οποιαδήποτε αναστάτωση.

Θάνατοι

- > Η Ειρήνη Σταύρου Γελαδάρη έφυγε από την ζωή στις 18 Δεκεμβρίου 2025 σε ηλικία 79 χρονών. Η κηδεία της έγινε στο Μαρκόπουλο.
- > Ο Αθανάσιος Αποστόλη Κουκούμης έφυγε από τη ζωή την Κυριακή 4 του Γενάρη, 63 χρόνων, στην Αίγινα όπου έγινε και η κηδεία του.
- > Η Αγαθή Ευθυμίου που γεννήθηκε το 1931 απεβίωσε 31 Ιανουαρίου στο χωριό όπου έγινε και η κηδεία της.
- > Η Μαγδαληνή Σιάφη Νάκου σε ηλικία 85 χρόνων έφυγε από τη ζωή 22 Φεβρουαρίου, η κηδεία της έγινε στο χωριό.
- > Η Δημητρούλα Τέλη του Λάζαρου κοιμήθηκε 26 Φεβρουαρίου 2026 σε ηλικία ετών 90. Η κηδεία της έγινε στο κοιμητήριο των Αγίων Αναργύρων.
- > Η Παναγιώτα Αθανασίου Γελαδάρη κοιμήθηκε 14 Μαρτίου σε ηλικία 72 χρονών, η κηδεία της έγινε στο Μαρκόπουλο.

Αιωνία τους η μνήμη και Καθό Παράδεισο

Με ιδιαίτερη επιτυχία πραγματοποιήθηκε η κοπή της βασιλόπιτας της Αδελφότητας

Μια γιορτή γεμάτη παράδοση, συγκίνηση, μουσική και αντάμωμα για όλους τους Κερασοβίτες

Μέσα σε ένα ιδιαίτερα ζεστό και συγκινητικό κλίμα πραγματοποιήθηκε η καθιερωμένη εκδήλωση κοπής της βασιλόπιτας της Αδελφότητάς μας, σηματοδοτώντας με τον πιο όμορφο τρόπο την έναρξη της νέας χρονιάς. Η φετινή διοργάνωση εξελίχθηκε σε ένα αυθεντικό Κερασοβίτικο παραδοσιακό γλέντι, γεμάτο μνήμες, χαμόγελα, μουσική και στιγμές που θύμισαν σε όλους τη δύναμη της κινότητας και της παράδοσής μας.

Η ανταπόκριση του κόσμου ξεπέρασε κάθε προσδοκία. Η αίθουσα γέμισε ασφυκτικά από μέλη, φίλους και συγχωριανούς κάθε ηλικίας, αποδεικνύοντας για ακόμη μία φορά τη βαθιά αγάπη και τον ισχυρό δεσμό που ενώνει όλους όσοι κρατούν το Κεράσοβο στην καρδιά τους. Από τους μεγαλύτερους, που μεταφέρουν βιώματα και ιστορίες από τα παλιά χρόνια του χωριού, μέχρι τη νεότερη γενιά που συνεχίζει με σεβασμό και ενθουσιασμό την παράδοση, όλοι έγιναν μια μεγάλη οικογένεια γύρω από το κοινό τραπέζι και τον κύκλο του χορού.

Ιδιαίτερη συγκίνηση προκάλεσε η παρουσία πολλών νέων ανθρώπων και παιδιών, γεγονός που δίνει ελπίδα και αισιοδοξία για τη συνέχεια της πολιτιστικής μας κληρονομιάς.

Η συμμετοχή τους απέδειξε ότι οι αξίες, τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας εξακολουθούν να περνούν από γενιά σε γενιά και να παραμένουν ζωντανά μέσα στον χρόνο.

Ξεχωριστή νότα στη βραδιά έδωσε η παραδοσιακή μουσική του Νίκου Φιλιππίδη και της εξαιρετικής ορχήστρας του, οι οποίοι με το κλαρίνο, τα τραγούδια και τους ηπειρωτικούς σκοπούς δημιούργησαν μια μοναδική ατμόσφαιρα γεμάτη συναίσθημα και αυθεντικότητα. Οι μελωδίες ταξίδεψαν όλους νοερά στο χωριό μας, ξυπνώντας αναμνήσεις από πανηγύρια, οικογενειακές στιγμές και παλιές

ανταμώσεις στις πλατείες του Κερασόβου.

Την ευλογία της εκδήλωσης έδωσε με τον αγιασμό που τέλεσε ο Παπασταμάτης, μεταφέροντας τις ευχές της Εκκλησίας για υγεία, δύναμη και πρόοδο σε όλα τα μέλη και τις οικογένειες της Αδελφότητας. Ιδιαίτερα στιγμή αποτέλεσε η κοπή της παραδοσιακής κερασοβίτικης βασιλόπιτας, που την έπλασε και την έψησε η Ελένη Καραγιάννη και η διανομή των κομματιών με το φλουρί να το

κερδίζει η Γενική Γραμματέας της Αδελφότητας η Δήμητρα Καραγιάννη.

Το γλέντι ξεκίνησε από νωρίς και συνεχίστηκε αδιάκοπα μέχρι αργά το βράδυ. Ο χορός δεν σταμάτησε ούτε στιγμή. Με τα παραδοσιακά Κερασοβίτικα και ηπειρώτικα πατήματα, μικροί και μεγάλοι πιάστηκαν χέρι-χέρι, δημιουργώντας έναν μεγάλο κύκλο ενότητας και χαράς. Τα τραγούδια, τα πειράγματα, τα χαμόγελα και οι στιγμές συγκίνησης επιβεβαίωσαν πως η παράδοση δεν αποτελεί μόνο μια ανάμνηση του παρελθόντος, αλλά έναν ζωντανό δεσμό που ενώνει

Αγαπτά μέλη, αγαπητοί φίλοι της Αδελφότητά μας, εκλεκτοί προσκεκλημένοι,

Σας καλωσορίζουμε με μεγάλη χαρά στη σημερινή μας γιορτή. Η κοπή της Βασιλόπιτας δεν είναι απλώς ένα έθιμο· είναι η στιγμή που η "οικογένεια" της Αδελφότητά μας ανταμώνει για να ανταλλάξει ευχές και να ξεκινήσει τη νέα χρονιά με ομοψυχία.

«Το έτος που πέρασε ήταν γεμάτο δράσεις, προκλήσεις αλλά και όμορφες στιγμές που μας έφεραν πιο κοντά στις ρίζες και την παράδοσή μας.

Για το 2026, ο στόχος μας παραμένει ξεκάθαρος: να συνεχίσουμε να αποτελούμε έναν ζωντανό πυρήνα πολιτισμού για τον τόπο μας, να αναδείξουμε την κληρονομιά μας και να προσφέρουμε δημιουργικές διεξόδους στη νεολαία μας. Η Αδελφότητά μας είναι οι άνθρωποί του, και η δική σας συμμετοχή είναι η δύναμη που μας κρατάει όρθιους.

Πάνω από όλα, όμως, αυτό που μας ενώνει σήμερα εδώ είναι η βαθιά, ανιδιοτελής αγάπη για το χωριό μας. Για εμάς, αυτός ο τόπος δεν είναι απλώς ένα σημείο στον χάρτη, αλλά οι αναμνήσεις των παιδικών μας χρόνων, οι ρίζες των προγόνων μας και η κληρονομιά που οφείλουμε να παραδώσουμε στα παιδιά μας. Κάθε δράση της Αδελφότητά μας είναι ένα "ευχαριστώ" στο χωριό που μας μεγάλωσε και μια υπόσχεση ότι θα το κρατήσουμε ζωντανό, όμορφο και περήφανο. Γιατί, όσο μακριά κι αν βρίσκεται κανείς, η καρδιά του πάντα επιστρέφει εκεί που νιώθει "σπίτι".
Ευχές

Εύχομαι από καρδιάς σε όλους σας:

- **Υγεία και προσωπική ευτυχία.**
- **Αισιοδοξία, παρά τις δυσκολίες των καιρών.**
- **Δημιουργικότητα, για να ομορφύνουμε την καθημερινότητά μας.**
- **Και να ανταμώνουμε κάτω από τον πλάτανο.**

As είναι το 2026 μια χρονιά ευλογημένη γεμάτη φως, πολιτισμό και αλληλεγγύη. Στον τυχερό που θα βρει το φλουρί, εύχομαι μια χρονιά γεμάτη ευλογίες!»

ανθρώπους και γενιές.

Η γιορτή της βασιλόπιτας αποτέλεσε μια ευκαιρία συνάντησης και επικοινωνίας για όλους τους συγχωριανούς και φίλους της Αδελφότητας. Μέσα σε μια εποχή όπου οι ρυθμοί της καθημερινότητας απομακρύνουν συχνά τους ανθρώπους, τέτοιες στιγμές αποκτούν ακόμη μεγαλύτερη σημασία, καθώς δίνουν τη δυνατότητα να ξαναμιξούμε, να θυμηθούμε τις ρίζες μας και να δυναμώσουμε τους δεσμούς μας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Αδελφότητας εκφράζει τις θερμότερες ευχαριστίες του προς όλους όσους παρευρέθηκαν και τίμησαν με

την παρουσία τους την εκδήλωση, συμβάλλοντας ουσιαστικά στη μεγάλη επιτυχία της βραδιάς. Ιδιαίτερες ευχαριστίες απευθύνονται στον Νίκο Φιλιππίδη και σε όλους τους μουσικούς της ορχήστρας για το εξαιρετικό παραδοσιακό πρόγραμμα, καθώς και σε όλους όσους εργάστηκαν και προσέφεραν εθελοντικά για την προετοιμασία και την άρτια διοργάνωση της εκδήλωσης.

Η μεγάλη συμμετοχή, η ζωντάνια, η συγκίνηση και η αίσθηση ενότητας που κυριάρχησαν καθ' όλη τη διάρκεια του γλεντιού αποτελούν για την Αδελφότητά μας δύναμη και έμπνευση να συνεχίσει το έργο της με ακόμη μεγαλύτερη αγάπη και αφοσίωση. Στόχος μας παραμένει η διατήρηση της παράδοσης, η ενίσχυση

των δεσμών μεταξύ των συγχωριανών και η μεταλαμπάδευση της πολιτιστικής μας κληρονομιάς στις επόμενες γενιές. Γιατί η επιτυχία ενός τέτοιου ανταμώματος δεν μετριέται μόνο από τη μεγάλη προσέλευση του κόσμου, αλλά κυρίως από τα χαμόγελα, τη συγκίνηση, τη ζεστασιά και το αίσθημα της κοινότητας που μοιραστήκαμε όλοι μαζί γύρω από τον κύκλο του χορού. Ευχόμαστε σε όλους μια καλή, δημιουργική και ευλογημένη χρονιά, γεμάτη υγεία, αγάπη, πρόοδο και πολλές ακόμη όμορφες στιγμές αντάμωσης με επίκεντρο τον τόπο, την παράδοση και τις ρίζες μας.

25η Μαρτίου στο χωριό μας

Με μεγάλη επιτυχία η εκδήλωση κοπής της Βασιλόπιτας του Συλλόγου «Ζαρκάδι» στο Κιάτο

Σε ιδιαίτερα ζεστό και γιορτινό κλίμα πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση κοπής της πρωτοχρονιάτικης βασιλόπιτας του Συλλόγου το «Ζαρκάδι» στο Κιάτο, με τη συμμετοχή Κερασοβιτών και φίλων.

Η εκδήλωση αποτέλεσε μια όμορφη ευκαιρία συνάντησης και ανταλλαγής ευχών για τη νέα χρονιά, επιβεβαιώνοντας το ισχυρό πνεύμα συνεργασίας και προσφοράς που χαρακτηρίζει τον Σύλλογο. Οι παρευρισκόμενοι είχαν την ευκαιρία να διασκεδάσουν και να χορέψουν με τη συνοδεία της ορχήστρας του Αντώνη Κακούρη, σε μια βραδιά γεμάτη κέφι και συγκίνηση.

Ιδιαίτερη στιγμή της εκδήλωσης αποτέλεσε η τιμητική βράβευση του αείμνηστου Απόστολου Καναβού για τη σημαντική και πολυετή προσφορά του στον Σύλλογο. Την αναμνηστική πλακέτα παρέλαβε η σύζυγός του, Ασημούλα Καναβού, μέσα σε κλίμα συγκίνησης και θερμού χειροκροτήματος από όλους τους παρευρισκόμενους.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου ευχαρίστησε θερμά όλους όσοι τίμησαν με την παρουσία τους την εκδήλωση και ευχήθηκε υγεία, δημιουργικότητα και δύναμη σε κάθε οικογένεια. Ο Σύλλογος «Ζαρκάδι» συνεχίζει με συνέπεια το έργο και τις πρωτοβουλίες του, παραμένοντας ενεργό κύτταρο πολιτισμού και κοινωνικής προσφοράς για το Χωριό μας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου ευχαρίστησε θερμά όλους όσοι τίμησαν με την παρουσία τους την εκδήλωση και ευχήθηκε υγεία, δημιουργικότητα και δύναμη σε κάθε οικογένεια. Ο Σύλλογος «Ζαρκάδι» συνεχίζει με συνέπεια το έργο και τις πρωτοβουλίες του, παραμένοντας ενεργό κύτταρο πολιτισμού και κοινωνικής προσφοράς για το Χωριό μας.

Χαιρετισμός της Προέδρου Ιωάννας Νάκου

Αγαπητές συγχωριανές και συγχωριανοί,
Αγαπητοί φίλες και φίλοι,

Σας καλωσορίζουμε στη σημερινή εκδήλωση που με πολύ αγάπη και σεβασμό ετοιμάσαμε. Σας ευχαριστούμε για την πολύτιμη συμβολή σας. Μια ευκαιρία να ανταμώσουμε όλοι μαζί, να γλεντήσουμε και να ευχηθούμε καλή χρονιά και ευτυχισμένο το νέο έτος με αγάπη, υγεία και όμορφες στιγμές.

Μετά από αρκετό καιρό μια νέα αρχή σηματοδοτείται για την αδελφότητά μας, γεμάτη δημιουργική διάθεση.

Παρουσιάζουμε το νέο Δ.Σ.

Κοντά μας είναι:

Η Αδελφότητα Αθηνών
ΤΟ ΚΕΡΑΣΟΒΟ

Η Πρόεδρος του Συνδέσμου Πυναϊκών Ηπείρου Ν.

Κορινθίας Σταυρούλα
Σκαρμούτσου

Η Πρόεδρος του Λυκείου των Ελληνίδων Κιάτου Αγγελική Τζιμοτόλη

Η Πρόεδρος του Πολιτιστικού Συλλόγου

Εύχαρις Εύα Γαϊτάνη

Σας ευχαριστούμε για τη στήριξή σας και την τιμή που μας κάνατε να παραβρεθείτε στη σημερινή συνάντηση.

Κοντά μας βρίσκεται για να μας διασκεδάσει η ορχήστρα του αγαπητού μας Αντώνη

Κακούρη, τον οποία

ευχαριστούμε θερμά για την άμεση ανταπόκριση του στην πρόσκλησή μας.

Συνεχίζουμε όπως συνηθίζεται άλλωστε στα Ηπειρώτικα γλέντια με ένα νομπέτι αφιερωμένο στους αγαπημένους αδερφούς που δεν είναι κοντά μας.

Ένας από αυτούς ήταν και ο Απόστολος Καναβός που εδώ και 2 χρόνια δεν είναι κοντά μας. Ο Απόστολος υπήρξε για πολλά χρόνια μέλος του Δ.Σ. της Αδελφότητας. Πρόσφερε εργάστηκε και έδωσε την ψυχή του για τη σύσταση και τη γόνιμη πορεία της αδελφότητας. Ήταν ο άνθρωπος που είχε την ιδέα δημιουργίας παραδοσιακών φορεσιών, Το Δ.Σ. της Αδελφότητας Κερασοβιτών. Κόντσιας Δ. Σικυών το Ζαρκάδι θέλοντας τον τιμήσει ως ελάχιστο δείγμα σεβασμού και ευγνωμοσύνης δωρίζει στην οικογένειά του μια βυζαντινή εικόνα. Ο εκλιπών και η προσφορά του θα μείνουν ανεξίτηλα στη μνήμη μας.

Καλή μας διασκέδαση και πάντα να ανταμώνουμε.

Καλή μας διασκέδαση και πάντα να ανταμώνουμε.

Καλή μας διασκέδαση και πάντα να ανταμώνουμε.

Καλή μας διασκέδαση και πάντα να ανταμώνουμε.

Καλή μας διασκέδαση και πάντα να ανταμώνουμε.

Καλή μας διασκέδαση και πάντα να ανταμώνουμε.

Καλή μας διασκέδαση και πάντα να ανταμώνουμε.

Καλή μας διασκέδαση και πάντα να ανταμώνουμε.

Καλή μας διασκέδαση και πάντα να ανταμώνουμε.

Πάσχα στο χωριό μας

Το χωριό μας φόρεσε και φέτος τα γιορτινά του και υποδέχθηκε το Άγιο Πάσχα μέσα σε κλίμα κατάνυξης, παράδοσης και ζεστής φιλοξενίας.

Κάτοικοι, επισκέπτες και απόδημοι του χωριού μας ενώθηκαν για να τιμήσουν τις Άγιες Ημέρες, διατηρώντας ζωντανά τα έθιμα και τις αξίες που περνούν από γενιά σε γενιά.

Οι ακολουθίες της Μεγάλης Εβδομάδας πραγματοποιήθηκαν με κατάνυξη, ενώ η Ανάσταση γέμισε την πλατεία με φως, χαμόγελα και αισιοδοξία.

Την Κυριακή του Πάσχα, το παραδοσιακό γλέντι, με τις γυναίκες του χωριού να τραγουδούν και να χορεύουν το παραδοσιακό: σήμερα Δέσπω μου Πασχαλιά, τα τοπικά εδέσματα, η παραδοσιακή μουσική και ο χορός του Αντώνη Κακούρη, ένωσαν μικρούς και μεγάλους σε μια γιορτή αγάπης και συντροφικότητας.

Η Αδελφότητα ευχαριστεί θερμά όλους όσους συνέβαλαν στην οργάνωση και επιτυχία των εκδηλώσεων, καθώς και όλους τους επισκέπτες που τίμησαν με την παρουσία τους το χωριό μας. Με σεβασμό στην παράδοση και πίστη στο μέλλον, συνεχίζουμε να κρατάμε ζωντανό τον τόπο μας και τις αξίες του. Χριστός Ανέστη – Και του χρόνου με υγεία!

Η κυρά του μόχθου Το χρονικό της Βασίλινας Χαρίση

Στο Κεράσοβο της δεκαετίας του '50, ο χειμώνας δεν ερχόταν απηλώς εισέβαλλε. Κατέβαινε από τις κορυφές του Σμόλικα σαν πεννασμένος θύκος, ουρηλιάζοντας ανάμεσα στις χαράδρες και παγώνοντας την ανάσα των ανθρώπων. Εκείνη την εποχή, που η επιβίωση ήταν μια καθημερινή μάχη με τις πέτρες, ζούσε μια γυναίκα που τον κοίταζε στα μάτια χωρίς να βλεφαρίσει: η Βασίλινα (Ελένη) Χαρίση, η Κερασοβίτισσα με καταγωγή από την Λαγκάδα.

Χήρα από νωρίς, 31 ετών σε μια κοινωνία που το μαύρο μαντίλι βάραινε περισσότερο από το ασήκωτο φορτίο, η Βασίλινα δεν λύγισε. Με τρία ορφανά να κρέμονται από την ποδιά της, κατάλαβε γρήγορα πως η μοίρα δεν θα της χάριζε τίποτα. Έγινε η ίδια το στήριγμα του εαυτού της και των τριών τέκνων της (Βαγγέλη, Πανάγιω, Παύλο).

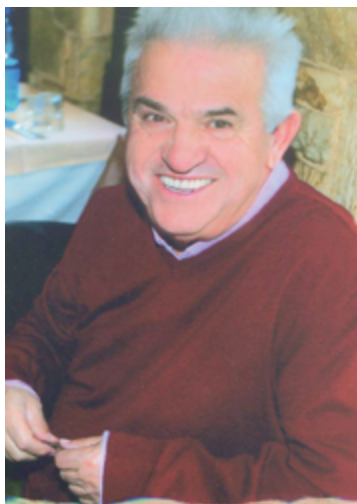
Η Βασίλινα λόγω των οικονομικών δυσκολιών και με την βοήθεια της πρόνοιας αναγκάστηκε να αποχωριστεί το πρώτο της τέκνο τον Βαγγέλη ένα χρόνο μετά το θάνατο του συζύγου.

Ο Βαγγέλης μαζί με πολλά ορφανά παιδιά από το χωριό μεταφέρθηκαν στην Παιδοπολή Ζηρού Φιλιπιάδας για να έχουν μια καλύτερη ποιότητα ζωής και εκπαιδευτικής μάθησης.

Μετά από 2 χρόνια λόγω των συνεχόμενων οικονομικών δυσκολιών την ίδια διαδικασία ακολούθησε και ο μικρότερος γιος ο Παύλος.

Τα χρόνια στο χωριό για όλους ήταν πολύ δύσκολα και η ίδια ολομόναχη προσπαθούσε να επιβιώσει με την μοναδική της κόρη Πανάγιω.

Σύμμαχός της ήταν, ένα μουλάρι ή γνωστή για τους χωριανούς Σίβα — ένα ζώο που έμαθε να αναπνέει στον ίδιο ρυθμό με εκείνη — και με μια καρδιά ατσάλινη.

Η Καθημερινή Ανάβαση στη «Σανίδα»

Κάθε πρωί, την ώρα που το φως πάλευε να ξεμυτίσει πίσω από τα βουνά, η Βασίλινα βρισκόταν ήδη στο πόδι. Πίσω από το παλιό σχολείο (σημερινό Μουσείο), εκεί που το πετρέλαιο μύριζε ανακατεμένο με το χώμα, φόρτωνε τα βαριά γερμανικά μπετόνια ρουφώντας το πετρέλαιο από τα μεγάλα βαρέλια με το στόμα της. Με κόμπους σφικτούς και χέρια ροζιασμένα, ασφάλιζε το φορτίο στο μουλάρι με προορισμό προς τα Πριόνια όπου οι υλοτόμοι την περιμένα για τον ανεφοδιασμό.

Οι υλοτόμοι, αποκομμένοι μέσα στην υγρασία του δάσους, σταματούσαν τις τσεκουριές μόλις άκουγαν το πέταλο του μουλαριού πάνω στην πέτρα. Δεν ήταν μόνο το πετρέλαιο που θα έκαιγαν οι λάμπες και τα μηχανήματα· ήταν η παρουσία της. Δεν ήταν λίγες οι φορές όπου ζητήθηκε η βοήθεια της

από τους υλοτόμους για την μεταφορά των κορμών των δέντρων προς τον δρόμο. Η Βασίλινα έφερνε μαζί της την αύρα από το χωριό, μια κουβέντα σταράπη, μια υπενθύμιση πως ο κόσμος κάτω στο Κεράσοβο δεν τους είχε ξεχάσει.

Τα γεφύρια του χωριού και το Φράγμα

Στα έργα του φράγματος και των δυο γεφυριών, η εικόνα της ήταν βιβλική. Μέσα στη λάσπη, εκεί όπου οι άντρες έχτιζαν τα γεφύρια και τα φράγματα, η Βασίλινα χωρίς να αγκομαχάει κουβάλαγε με το μουλάρι της τσουβάλια τσιμέντα και πέτρες για τα έργα. Κάθε βήμα του ζώου της ήταν και μια πέτρα στο οικοδόμημα του μέλλοντος των παιδιών της. Όταν τη ρωτούσαν πώς άντεχε, εκείνη έδειχνε με το βλέμμα προς τον ορίζοντα. «Για τα παιδιά», ψιθύριζε. Και σε εκείνη τη φράση χωρούσε όλη η φιλοσοφία μιας γενιάς που θυσιάστηκε για να προκόψουν οι επόμενοι.

Άνθρωπος για όλες τις δύσκολες στιγμές

Όταν το λεωφορείο έφτανε από την Κόνιτσα στο Κεράσοβο, το μουλάρι της μεταμορφωνόταν σε ένα ιδιότυπο «μεταφορικό μέσο».

Μετέφερε καθημερινά ανθρώπους που έπρεπε να πάνε στα γειτονικά χωριά (Φούρκά, Σαμαρίνα, Δροσοπήνη κτλ) γιατί εκείνη την περίοδο το λεωφορείο τερμάτιζε στο χωριό μας και δεν υπήρχε άλλο μεταφορικό μέσο προς τα υπόλοιπα χωριά.

Η Μετανάστευση και η Δικαίωση

Όταν το βουνό άρχισε να «στεγνώνει» από κόσμο, η Βασίλινα πήρε τη μεγάλη απόφαση να αναχωρήσει προς την Γερμανία. Τελικά ο δρόμος της ξενιτιάς την έβγαλε στην Άνδρο σε μια οικία ενός καπετάνιου σαν οικιακή βοηθός μαζί με την κόρη της Πανάγιω. Εκεί έμεινε ένα χρόνο και μετά μεταφέρθηκε στην Αθήνα και συγκεκριμένα στο Χαλάνδρι. Εκεί, η «ταξιτζής των βουνών» έγινε η «κυρά της Ηπείρου». Στην ταβέρνα που δούλευε, η κίνησή της είχε την ίδια σταθερότητα που είχε και στα μονοπάτια της Πίνδου. Ήρεμη, ακούραστη, πάντα τραγουδώντας τα παραδοσιακά τραγούδια του χωριού μας.

Δεν ζήτησε ποτέ έπαινο. Η μόνη της ανταμοιβή ήταν να βλέπει τα παιδιά της να προοδεύουν, να φορούν καθαρά ρούχα, να γίνονται «άνθρωποι». Και προκόψανε. Η θυσία της έπασε τόπο στα τσιμέντα της πόλης, όπως ακριβώς οι κόποι της έπασαν τόπο στα φράγματα του Κερασόβου.

Τα Παιδιά της

Η μεγαλύτερη όμως επιτυχία της Βασίλινας δεν γράφτηκε στα εργοτάξια, αλλά στις ζωές των παιδιών της. Εκείνοι οι τρεις μικροί συνοδοιπόροι που κάποτε την περίμεναν στο κατώφλι του σπιτιού στο Κεράσοβο, έγιναν οι καρποί μιας θυσίας που έπασε τόπο. Με τα εφόδια που τους χάρισε το δικό της πείσμα, δημιούργησαν τις δικές τους γερές οικογένειες. Σήμερα, τα εγγόνια και τα δισέγγονά της φέρουν

το όνομά της σαν παράσημο, ζώντας σε έναν κόσμο πιο εύκολο από τον δικό της, αλλά κουβαλώντας μέσα τους το ίδιο ανθεκτικό "μέταλλο". Για τη Βασίλινα, κάθε χαμόγελο σε ένα οικογενειακό τραπέζι και κάθε επιτυχία των παιδιών της ήταν το πιο πολύτιμο φορτίο που κατάφερε να παραδώσει στον χρόνο—ένα φορτίο που δεν ζύγιζε πια στην πλάτη, αλλά φωτίζε την ψυχή της.

Μια Κληρονομιά από Πέτρα και Φως

Όσοι τη γνώρισαν θυμούνται μια γυναίκα που τα χέρια της έμοιαζαν με τα σχοινιά που έδεναν τα φορτία: σκληρά, αλλά σίγουρα. Η Βασίλινα δεν δίστασε ποτέ να καθοδηγήσει τα νέα κορίτσια του χωριού στην αναζήτηση προμήθειων για το χειμώνα όπως ξύλα για τα τζάκια από τα βούνα, φύλλα οξίας για τα ζώα, θέρισμά τριφυλλιών από τα χωράφια και χορτάρια για την τροφή των ζώων για τον δύσκολο χειμώνα που θα ερχόταν. Κουβάλησε έναν ολόκληρο κόσμο στην πλάτη της, δρασκελίσε χαράδρες και κοινωνικές προκαταλήψεις και έφτασε στο τέλος της διαδρομής με το κεφάλι ψηλά.

Σήμερα, αν σταθείς στα Πριόνια και κλείσεις τα μάτια, ίσως ακούσεις ακόμα τον ήχο του κουδουνιού και των πετάλων του μουλαριού της. Είναι η ηχώ μιας Ελλάδας που δεν λύγιζε, η ηχώ μιας μάνας που έγινε βουνό για να προστατέψει τη φωλιά της

Μεσοχείμωνο του 1942 θα ήταν, όταν δεκατριάχρονη παιδούλα τότε, κίνησε με τη χήρα μάνα της κι άλλους χωριανούς για τα αμπελοτόπια της Ζίτσας και τα περίγυρα.

Βλέπεις, ο τόπος της, το Κεράσοβο, ήταν στέρφος, στέρφος κι ο κλήρος, λιγοστή η σοδειά κι ό,τι απόμεινε το 'τρωγε η αρκούδα. Ύστερα η κηρομάνα είχε τέσσερα ορφανά να θρέψει: τρεις τσούπρες κι ένα αρσενικό.... Ο κύρης της ο Γούλης, ένας λεβεντάντρας, διάβηκε νωρίς, κάτω απ' τα σαράντα, βαρεμένος απ' τις αρρώστιες της εποχής.

Εκεί, λοιπόν, στη Ζίτσα, μάνα και θυγατέρα δούλεψαν για κάνα μήνα και βάλε, σκάβοντας και τσαπίζοντας, να βγάλουν κάνα κομμάτι ψωμί, να ταΐσουν, να φέρουν και κάτι τις για τα ορφανά, κάνα γέννημα ή κάνα φράγκο, να πορέψουν. Πόλεμος κι ορφάνια μαζί.

Εκείνο το σπίτι στη Ζίτσα ήτανε εκούμενο. Αρχονταρικό.... Μόνο που ο Θεός δεν τους έδωκε παιδιά, πάρεξ μια θυγατέρα, τη Βαρβάρα την μαμή, που το '40 έμεινε χήρα κι άτεκνη, καθώς ο καλός της, δικηγόρος τότε, έπεσε στο Μπουραζάνι.

Κείνο τον καιρό, λοιπόν, η αφέντρα του αρχοντόσπιτου είπε στη μάνα της δεκατριάχρονης παιδούλας, πριν πάρουν το δρόμο της επιστροφής για το Κεράσοβο:

« Δεν μας αφήνεις τούτο το κορίτσι, να το κρατήσουμε, να το 'χουμε ψυχοπαίδα, να το τρανέψουμε, να του μάθουμε τέχνη, κι όταν το θελήσει και μεγαλώσει ας κάνει ό,τι της πει η ψυχή της: Θέλει εδώ ή στο Κεράσοβο».

Κάπως έτσι έγινε κι εκείνο το δεκατριάχρονο άλλαξε τόπο και σπιτικό.

Εκεί βοήθαγε στις δουλειές του σπιτιού, υπηρέτευε τους παππούδες, έμαθε και μοδιστρική από τη βάβω του σπιτιού σε ραπτομηχανή singer. Πήγαινε και στο χωριό που και που, σαν τράνεψε, μετά τους πολέμους. Δεν έκοψε ποτέ τη ρίζα με τα γονικά της, αίμα είναι αυτό, σε τραβάει, κι αυτή ήταν γλυκός άνθρωπος.

Τότες, το 1955, την προξένεψαν σ' ένα παλικαράκι, τον Γούσια, από τους Τζινάδες, πετράς αυτός σε μπουλούκια, αλλά φτωχόπαιδο, από φτωχή φαμίλια συφοριασμένη: Ο ένας αδελφός ο Γιάννης έπεσε στη Μουργκάνα το 1949,

ΣΤΗ ΜΑΝΑ

22 χρονών. Την ίδια χρονιά στον Αι-Δημήτρη ο Γούσιας αποκαιρέτησε κλαίγοντας τον μικρότερο αδερφό του τον Λάζο, που φεύγοντας του είπε: «Αδερφέ, φεύγω, δεν έχουμε τι να φάμε, θα πεθάνουμε της πείνας». Κι έφυγε.... Αλβανία, Ουγγαρία και Τορόντο. Έμεινε ετούτος, κούκος μονός...

Παντρεύτηκαν, λοιπόν, κι αυτή έμεινε έγκυος, δυο φορές και δυο φορές τα 'χασε. Βλέπεις για τις γυναίκες εκείνου του καιρού η μοίρα ήταν αμείλικτη. Δουλειά και τυράνια!

Το Μάν του 1958 (3-5-1958) πρωτογέννησε. Της έστειλαν το Λέκκα το γιατρό απ' τα Γιάννενα στην Κόνιτσα να την ξεγεννήσει.

Και το νιογέννητο ήταν κι αυτό κατάμαυρο και με μεγάλα αυτιά...Έτσι είπε κάποια φαρμακόγλωσσος. Σαν το βάφτισαν, το 'βγαλαν Γιάννη στη μνήμη του κουνιάδου της.

Κι όταν καβάλησε ετούτο το λιανόπαιδο τα δέκα χρόνια, εκείνη το 'χε τάμα, το περπάτησε από το Κεράσοβο, τα Πλατόνια, τη Γύφτισσα σε μια εκκλησιά της Παναγιάς πάνω από την Καστάνια, μαζί με τη θεία Καραμήτσα και τον Κώστα Γελαδάρη της Φωτούλας, να το βλογήσει ο παπάς. Ήθελε να ξεπληρώσει το θάμα της Παναγιάς! Την ίδια χρονιά το πήγε ξενυχτώντας το στον Αι-Γιώργη στα Γιάννενα. Μεγάλος καημός και πόθος!

Στα τέλη του 1959 αποφάσισαν να μετοικήσουν στη Ζίτσα, δεν τους κράταγε το χωριό. Ήδη η μοναδική κληρονόμος του αρχοντόσπιτου η Βαρβάρα η μαμή, της είχε στείλει ένα γράμμα, που την παρακαλούσε να γυρίσει πίσω στη Ζίτσα, τάζοντάς της αμπέλια και σπιτία. Το ελάχιστο απ' αυτά όμως έκανε...Έτσι εγκαταστάθηκαν στο νέο τόπο, αλλιώς θα έφευγαν για τα Γιάννενα. Μοδίστρα εκείνη, μάστορας φτασμένος ετούτος.

Δουλειά... κι Άγιος ο Θεός. Εκείνη πέντε αμπέλια, ράψιμο, νοικοκυριό, παιδιά, άντρα. Ο Γούσιας στην αρχή δούλευε στα αμπέλια, αλλά μετά με τα μαστόρια, τον Αριστείδη και το Γιάννη Ζώτο απ' την Καρίτσα και τους Μπασατερμαίους μέχρι το τέλος.

Εκείνη πρόσεχε πολύ το πρωτοπαίδι της το μεγάλο! Το πρόσεχε μη στραβώσει.

«Είμαστε ξένοι, του 'λεγε, κοίτα μη μας ντροπιάσεις».

Κι εκείνο, το ξεπατωμένο την άκουγε: Πρώτο στο Δημοτικό, πρώτο στο Γυμνάσιο, σημαία στο 'να, σημαία στ' άλλο, αλλά και πρώτο στη σφεντόνα, τη σκλέντζα και τη μπάλα. Χαίρονταν και κορδώνονταν η αφεντιά της, - η μανά η Νταλιάνα, έτσι την έλεγαν.

Σαν έκανε καμιά ζαβολιά του 'λεγε αχνογελώντας «Εσύ θα με φας, τεκνάρη», μέσα της όμως καμάρωνε, ήταν ο πόθος της, το τάμα της ζωής της.

Το 1976, κείνο το μαυριδερό κατσαρομάλλικο πλάσμα, με τη σφεντόνα υπό μάλης, έδινε εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο. Πρώτο μάθημα Έκθεση. Το θέμα δύσκολο, βαρβάτο. Τον περίμενε πίσω από τα κάγκελα του Γυμνασίου Θηλέων.

«Έγραψες καλά, παιδί μου;»

«Τι να σου πω, ρε μανά;, ξέρω γω;»

Σαν μπήκε και με καλή σειρά στο Πανεπιστήμιο, τον αγκάλιασε, τον φίλησε και του είπε:

«Νιώθω περήφανη!» κι είχε δίκιο για την περηφάνεια της, τα κόπια της δεν πήγαν χαμένα.

Κι έτσι πέρναγε ο καιρός, κυλούσαν οι μήνες και τα χρόνια...Εκείνη στα ραφτικά της και τα αμπέλια της, ο Γούσιας προς το τέλος της μαστορικής του και μια φορά το χρόνο στο Κεράσοβο, στο πανηγύρι της Αγίας Παρασκευής, να ανταμώσουν με τα σόγια, τους Τζινάδες, τους Καλυβαίους, τους Γκουντούληδες και τους Σελτσιωταίους, και να χορέψουν στην δίπλα του χορού, με τον Φίλιππα, τον Αντρέα, τον Μιχάλη τον Βουρμπανίτη: «Ένας λεβέντης χόρευε σε μαρμαρένιο αλώνη», για κείνο το «λάγιο» με τα ογουρά μαλλιά.

Κι εκείνο, πήρε πτυχίο, φανταριλίκι, καθηγητής, Φλώρινα, Κοζάνη, Δολιανά, Γιάννενα, παντρεία κι ένα «λουλουδί», την μοναχοκόρη του. Το 1997 επιστροφή με μετάθεση στα Γιάννενα. Τι άλλο καλλίτερο για έναν γονιό! Κι όταν καμιά φορά τον ξεμάτιαζε, εκείνος, καθηγητής πια, την πείραζε, γαργαλώντας την, και της θύμιζε . «Εσύ θα με φας, τεκνάρη!»

22 Αυγύστου 2001 (Μ.Ε.Θ.), αναπάντεχα.

«Ήρθαμε πάλι, μαμά...»

Και για 33 μέρες, εκεί, τα στήθια της αναταράζονταν σε τούτο το στερνό αντίο, σα να 'θελε να πει «Σας αγαπώ».

Αυτή ήταν η Γιαννούλα, κόρη του Γούλη Σελτσιώτη και της Μαρίας Γκουντούλη, σύντροφος του Γούσια, γιού του Βαγγέλη Τζίνα και της Δέσπωσης Καλύβα.

Τούτο το παλιό αρχοντικό της Ζίτσας, το δίπατο, με τα πεζούλια στην οξώπορτα, την πλακαριά, τη στέρνα, τη μπίμπτσα, το λιακωτό, στη σιγαλιά της νύχτας ένα πνεύμα το βλογάει: το πνεύμα της...

Για το ανασκάλεμα της μνήμης

Γιάννης Τζίνας

του Γιώργου και της Γιαννούλας,

φιλόλογος

GIANNENA...

«Το Ρομπόλο του Σμόλικα»

Άνοιξε τις πόρτες της η ταβέρνα της Σπυριδούλας Νάκου με τον ευρηματικό τίτλο «Το Ρομπόλο του Σμόλικα» στο κέντρο του χωριού μας.

Μια νέα πρόταση παραδοσιακής γεύσης και φιλοξενίας ξεκίνησε τη λειτουργία της το Πάσχα. Η ταβέρνα «Το Ρομπόλο του Σμόλικα» υποδέχεται κατοίκους και επισκέπτες σε έναν ζεστό χώρο, με παραδοσιακές γεύσεις, τοπικά προϊόντα και αυθεντική ηπειρώτικη φιλοξενία.

Η νέα επιχείρηση φιλοδοξεί να αποτελέσει σημείο συνάντησης για καλό φαγητό και όμορφες στιγμές στην καρδιά του χωριού μας.

ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Νέες συνθήκες για τα χωριά της Ηπείρου – τρόποι αντιμετώπισης από όλους μας

Τα περισσότερα καλοκαίρια της παιδικής μας ηλικίας τα περνούσαμε με τον αδελφό μου μοιρασμένα ανάμεσα σε δύο ορεινά χωριά: την Αγία Παρασκευή (Κεράσσοβο) Κόνιτσας, τόπο καταγωγής της μητέρας μας, και τον Άγιο Βασίλειο Τριπόλεως, τόπο καταγωγής του πατέρα μας. Δύο χωριά με κοινά μόνο την ονομασία τους – αφιερωμένη σε αγίους της πίστης μας – και το ορεινό τους ανάγλυφο.

Οι διαφορές τους, ιδιαίτερα στο κλίμα, ήταν από τότε έντονες. Ο Άγιος Βασίλειος Τριπόλεως είχε ψυχρούς χειμώνες αλλά πιο ήπια, ξηρά καλοκαίρια, με λιγότερες βροχοπτώσεις. Αντίθετα, η Αγία Παρασκευή Κόνιτσας χαρακτηριζόταν από πιο ψυχρό και υγρό κλίμα, βαρείς χειμώνες με συχνές χιονοπτώσεις και μεγάλες διακυμάνσεις της θερμοκρασίας. Δεν ήταν τυχαίο ότι συχνά ακούγαμε τους δύο παππούδες μας να εκφράζουν, ο καθένας από τη δική του πλευρά, μια σιωπηρή ζήλια: ο ένας για «τα νερά και τα δροσερά καλοκαίρια», ο άλλος για «την εύκολη πρόσβαση και τις λιγότερες δυσκολίες».

Αυτές οι παιδικές μνήμες δεν είναι απλώς αναμνήσεις. Σήμερα λειτουργούν ως μέτρο σύγκρισης για να κατανοήσουμε πόσο και πώς αλλάζουν τα κλίματα και οι συνθήκες ζωής στα ορεινά χωριά. Ιδιαίτερα στην Ηπειρο, οι σταθερές του παρελθόντος φαίνεται να υποχωρούν, ανοίγοντας μια νέα συζήτηση για την κλιματική αλλαγή και τις προκλήσεις που αυτή φέρνει στις τοπικές κοινωνίες.

Η κλιματική αλλαγή δεν αποτελεί πλέον μια μακρινή απειλή: είναι μια πραγματικότητα που μεταμορφώνει σταδιακά το τοπίο, την οικονομία και την καθημερινότητα των χωριών της Ηπείρου. Μια περιοχή με πλούσια βλάστηση, άφθονα

νερά και δροσερό κλίμα βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπη με μεταβολές που απαιτούν άμεση προσαρμογή.

Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται σταθερή άνοδος της μέσης θερμοκρασίας, με τα καλοκαίρια να γίνονται αισθητά θερμότερα και ξηρότερα. Οι βροχοπτώσεις, αν και παραμένουν σχετικά υψηλές, συγκεντρώνονται πλέον σε πιο σύντομα και έντονα επεισόδια, αυξάνοντας τον κίνδυνο καταστροφικών πλημμυρών τον χειμώνα και την έλλειψη νερού τους καλοκαιρινούς μήνες. Παράλληλα, η μείωση των χιονοπτώσεων επηρεάζει τα ορεινά χωριά, όπου το χιόνι λειτουργούσε ως φυσικό αποθεματικό νερού και σημαντικός παράγοντας για την τοπική οικονομία.

Οι αλλαγές αυτές έχουν άμεση επίπτωση στη γεωργία και την κτηνοτροφία, δύο βασικούς πυλώνες της ηπειρωτικής υπαίθρου. Η φυσική βλάστηση ξεραίνεται νωρίτερα, περιορίζοντας το διαθέσιμο ζωοτροφικό υλικό, ενώ οι καλλιέργειες αντιμετωπίζουν νέες προκλήσεις: παρατεταμένες περίοδοι ξηρασίας, ακραία φαινόμενα και εμφάνιση νέων εχθρών και ασθενειών. Για πολλές κοινότητες, αυτά τα δεδομένα σημαίνουν αυξημένο κόστος παραγωγής και αβεβαιότητα για το μέλλον.

Ταυτόχρονα, ο κίνδυνος δασικών πυρκαγιών έχει αυξηθεί σημαντικά ακόμη και σε περιοχές που παραδοσιακά θεωρούνταν «ασφαλείς». Η εγκατάλειψη πολλών χωριών, με ανεξέλεγκτη ανάπτυξη της βλάστησης, επιτείνει το πρόβλημα. Παράλληλα, τα έντονα καιρικά φαινόμενα επιβαρύνουν τις υποδομές: από κατολισθήσεις σε ορεινούς δρόμους μέχρι ζημιές σε μικρά γεφύρια και δίκτυα ύδρευσης (κάτι που συνέβη κοντά και στο δικό μας χωριό).

Οι προκλήσεις αυτές έχουν οδηγήσει σε νέα κοινωνικά

Η κλιματική αβηλαγή δεν αποτελεί πηρόν μια μακρινή απειλή· είναι μια πραγματικότητα που μεταμορφώνει σταδιακά το τοπίο, την οικονομία και την καθημερινότητα των χωριών της Ηπείρου. Μια περιοχή με πηλούσια βλάστηση, άφθονα νερά και δροσερό κλίμα βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπη με μεταβολές που απαιτούν άμεση προσαρμογή.

φαινόμενα. Η αναζήτηση δροσερότερων προορισμών το καλοκαίρι ενισχύει τον ορεινό τουρισμό, ενώ η στροφή σε ανθεκτικές καλλιέργειες – όπως αρωματικά φυτά και ποιοτική αμπελοργία – ανοίγει νέες προοπτικές για τους παραγωγούς. Επιπλέον, πολλοί φορείς (‘Μπουλουκί’, ‘Τα ψηλά βουνά’ κ.α.) σε συνεργασία με τις τοπικές κοινότητες κάνουν μια σοβαρή προσπάθεια αναβίωσης παραδοσιακών πρακτικών διαχείρισης του τοπίου, σε συνδυασμό με σύγχρονες τεχνικές εξοικονόμησης και αξιοποίησης υδάτων, με στόχο τη δημιουργία ισχυρότερων και πιο βιώσιμων κοινοτήτων, αλλά και την διατήρηση μορφών ζωής και συμβίωσης που τείνουν να ξεχαστούν. Ένας από τους στόχους των προσπαθειών αυτών είναι να κάνουν την ‘παράδοση’ σύγχρονη και ζώσα, να αντλήσει από αυτή ώστε να μας δώσει λύσεις σε σύγχρονα προβλήματα. Στέκονται επομένως κριτικά απέναντι σε μια αντίληψη της παράδοσης που την αντιμετωπίζει ως ένα απολίθωμα του παρελθόντος το οποίο γιορτάζουμε λίγες φορές το χρόνο ‘αναβιώνοντας’ για λίγα λεπτά κάτι χαμένο.

Η Ηπειρος βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σημείο καμπής. Εδώ και καιρό σημαντικά συστατικά της ζωής της Ηπείρου (με βασικό τα νερά της) και η εκμετάλλευση τους έχουν γίνει σοβαρό κοινωνικό και πολιτικό διακύβευμα. Η κατανόηση των αλλαγών και η υιοθέτηση πολιτικών προσαρμογής δεν είναι απλώς επιλογή, αλλά αναγκαιότητα για να συνεχίσουν τα χωριά της να παραμένουν ζωντανά και ανθεκτικά. Με συντονισμένη προσπάθεια από τοπικές αρχές, επιστημονικούς φορείς και τους ίδιους τους κατοίκους, η περιοχή μπορεί να μετατρέψει την πρόκληση της κλιματικής αλλαγής σε ευκαιρία για μια νέα, πιο βιώσιμη εποχή.

Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς από την μεριά μας για το τόπο μας;

Μόνο κάποιες λίγες σκέψεις μπορώ να προσφέρω εδώ.

Ένα πρώτο σημείο (μάλλον κοινότοπο) είναι ότι για την αντιμετώπιση των επιπτώσεων της κλιματικής αλλαγής απαιτείται συνδυασμός πρόληψης, συνεργασίας και προσαρμογής όχι μόνο από τους μόνιμους κατοίκους αλλά και από όλους εμάς που πάμε για λίγες ημέρες τα τελευταία χρόνια. Πρέπει να σεβόμαστε το τόπο μας. Η προστασία του

νερού, ο καθαρισμός της ανεξέλεγκτης βλάστησης και η συντήρηση βασικών υποδομών από όλους μας μπορούν να μειώσουν τον κίνδυνο πυρκαγιών και τυχών πλημμύρων, φαινόμενα που δε μας έχουν ακόμα συμβεί αλλά ποτέ δεν αποκλείονται για το μέλλον.

Ένα δεύτερο σημείο είναι ότι πρέπει να σκεφτούμε για τα θετικά και αρνητικά αυτής της στροφής σε ανθεκτικές καλλιέργειες και σε ήπιες μορφές τουρισμού. Πράγματι προσφέρουν νέες προοπτικές. Στο Κεράσοβο, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή, έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια κάποιες

σημαντικές προσπάθειες. Έχει σημασία να επαναλαμβάνονται τακτικά ακόμα και τους χειμερινούς μήνες όταν είναι εφικτό, αλλά και να στηρίζονται από όλους μας. Καθοριστικό ρόλο έχουμε και εμείς οι συγχωριανοί που, έστω και αν επισκεπτόμαστε τον τόπο λίγες μόνο μέρες μπορούμε με συλλογική οργάνωση και έμπρακτη στήριξη, όπως μπορεί ο καθένας μας, να συμβάλουμε στη διατήρηση ζωντανών και ανθεκτικών κοινοτήτων για εμάς και την επόμενη γενιά μας. Καλές είναι οι συναντήσεις, τα πανηγύρια, οι χοροί και τα έθιμα αλλά χρειάζονται φρέσκες ιδέες που να τα ενισχύσουν όλα αυτά

και κυρίως να τα κάνουν κάτι ζωντανό και όχι απλά μια «κληρονομία» που «αναβιώνουμε» απλά τις αυγουσιτιάτικες μέρες. Άλλωστε το παρελθόν του χωριού, όπως και τα έθιμα του δεν είναι σταθερά μέσα στο χρόνο. Αλλάζαν γιατί οι άνθρωποι και οι συνθήκες γύρω τους αλλάζαν. Έτσι πρέπει να γίνει και τώρα.

Ένα τρίτο καταληκτικό σημείο ότι θα πρέπει να βρεθεί ένας τρόπος να ακουστούν οι νέες ιδέες συλλογικά. Μπορεί να συμβεί αυτό; Μπορούμε να δούμε τα σοβαρά ζητήματα που αφορούν το χωριό αλλά που αφορούν όλη την Ηπειρο με συλλογικό τρόπο; Πως μπορούμε να κάνουμε το νοιάξιμο για τον τόπο μας σε μια πράξη που να έχει προοπτική; Πως μπορούμε να φτιάξουμε ένα όραμα συλλογικό που να λαμβάνει υπόψη τις απόψεις των γειτονότερων και των μόνιμων κατοίκων, αλλά και τα πολύ δύσκολα σημερινά ζητήματα και που να έχει στόχο την μακροήμευση του χωριού μας;

Μαρία Σωτηροπούλου
(Οικογένεια Π. Ζάρρα)

Το γκρεμισμένο γεφύρι στο Λιβάδι
(Φωτογ. Κώστα Γ. Τζίνα)

ΠΡΙΝ ΑΛΛΕΚΤΩΡ ΛΑΛΗΣΕΙ

Δεν πρόλαβε να στεγνώσει η μελάνι σε προηγούμενο άρθρο μας, (τεύχος Σεπτεμβρίου), για το γεφύρι προς το <Λιβάδι> και μια φθινοπωρινή κατεβασιά του Βουρκοπόταμου, δυστυχώς ήρθε να με δικαιώσει ως προς τις προβλέψεις μου. Το γεφύρι έπεσε όπως είχα προβλέψει, όχι από το πολύ νερό του ποταμού, αλλά από την εγκατάλειψη και την αδιαφορία μας. Να τους χαιρόμαστε τους διοικούντες του συνεταιρισμού και σε άλλα με υγεία όπως έλεγαν οι προπάτορες. Σειρά έχει της πλάκας, της Μαντρινιάς και έχει ο θεός, για τους πιστεύοντες. Κάποιος κακοήθης, θέλοντας να κάνει πλάκα, υπαινίχθη, ότι στις άμεσες προτεραιότητες του συνεταιρισμού ,είναι τα αόρατα γεφύρια. Θα πηγαίνεις π.χ. στα Ξυλουράκια, θέλεις να περάσεις απέναντι, θα στέκεσαι στην άκρη στο ποτάμι ,θα κάνεις διαλογισμό και αυτομάτως θα διακτινίζεσαι στην απέναντι όχθη, στεγνός και ατσαλάκωτος. Αυτό μάλιστα είναι πρόοδος, ούτε έξοδα για νέα γεφύρια, συντηρήσεις κλπ και το κυριότερο < το ταμείο ακέραιο > .

Πέρα όμως από τον αστεϊσμό, ας δούμε την ωμή πραγματικότητα. Τί ήθελε το γεφύρι στο Λιβάδι για να μην πέσει; Τίποτε το σπουδαίο, μερικά μεροκάματα για την συντήρηση και επέκταση της πέτρινης τοιχοποιίας του δεξιού ακρόβαθρου. Αν ήθελες να κάνεις καλύτερη δουλειά και μια κοιτόστρωση εξ οπλισμένου σκυροδέματος μεταξύ του δεξιού και μεσαίου βάθρου, κυβικά μέτρα σκυροδέματος περίπου 6,00, στην χειρότερη 10. Αν ήθελες και ποιο καλή και σίγουρη δουλειά, να έφτιαχνες σε μια

απόσταση περίπου 30 μ. ανάντι, ένα χαμηλού ύψους φράγμα από συρματοκιβώτια, ούτως ώστε να ελαττώνεται η ορμή του ποταμού και να κοιμάσαι πλέον ήσυχος. Αυτά μόνο και όχι όλα μια φορά, σιγά σιγά και με πρόγραμμα. Το κόστος ελάχιστο και μέσα στις οικονομικές δυνατότητες του συνεταιρισμού. Την περίοδο 2008-2013 είχαν γίνει εγγραφές δαπανών, στο βιβλίο των εξόδων του συνεταιρισμού, για συντήρηση του γεφυριού. Συντήρηση δεν έγινε, ούτε για την στοιχειώδη βελτίωση της πρόσβασης προς το λιβάδι στην θέση του δεξιού (γκρεμισμένου) ακρόβαθρου, για την διάβαση του οποίου έπρεπε να κάνεις το σταυρό σου. Η πρόσβαση πλέον στην ευρύτερη περιοχή, μετά το γκρέμισμα των δύο γεφυριών, (Ξυλουράκια - Λιβάδι) σε συνδυασμό με την καταστροφή των δασικών φραγμάτων στο ρέμα προς τον Τσιριβραχο, είναι πλέον αδύνατη. Δυστυχώς οι υποδομές στην γεωργική ζώνη ανύπαρκτες και οι τυχόν υπάρχουσες εγκαταλειμμένες στην τύχη τους. Το μόνο ενδιαφέρον των αρμοδίων είναι να ξεδεύουν, ασκόπως, τα χρήματα εντός του οικισμού, απαλλάσσοντας τον δήμαρχο από τις υποχρεώσεις του.

Όταν γκρεμίστηκε το γεφύρι στα Ξυλουράκια, στην διάρκεια της πρώτης θητείας του νυν δημάρχου, είχε γραφεί στον τύπο ότι η περιφέρεια είχε διαθέσει στον δήμο Κόνιτσας το ποσό των 2.000.000 ευρώ δια την αντιμετώπιση των ζημιών της τότε κακοκαιρίας στην περιφέρεια του δήμου. Διέθεσε κάτι ο δήμος από το ποσό αυτό για το χωριό μας; τίποτε μηδέν. Διεκδικήθηκε κάτι από τον τότε πρόεδρο του τοπικού κοινοτικού συμβουλίου και το Δ.Σ. του συνεταιρισμού, φίλα προσκείμενοι αμφότεροι προς τον τότε και νυν δήμαρχο, εκ του αποτελέσματος προκύπτει όχι. Το ίδιο θα γίνει και σήμερα, θα μας πουν δύο καλές κουβέντες, θα μας κτυπήσουν με κατανόηση στην πλάτη και θα μας κοροϊδέψουν για άλλη μια φορά, διότι κανένας δεν μας παίρνει στα σοβαρά. Αυτή είναι η μοίρα των υποτακτικών και δεδομένων. Η κύρια ευθύνη, για ότι μας συμβαίνει, όμως ανήκει σε όλους μας, διότι με υπαιτιότητα δικιά μας αφήσαμε το χωριό μας έρμαιο στα χέρια ανεπαρκών ατόμων, παρακινούμενοι από ταπεινά ελατήρια.

Κτηματολόγιο κλπ.

Με αφορμή τα όσα γράφονται στο τύπο για τον Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. επανέρχομαι στο θέμα του κτηματολογίου και την επίλυση του ιδιοκτησιακού. Είναι κάτι που λίγοι βλέπαμε από πολύ παλιά, ξεκινήσαμε ορισμένες ενέργειες για τη οριστική επίλυση, πλην όμως με την επικράτηση των λαϊκιστών είτε εγκαταλείφθηκαν, είτε δεν υποστηρίχθηκαν. Προς υπενθύμιση σας αναφέρω το θέμα του Ριαχόβου, σε όσους έχουν ασθενή μνήμη. Το παραδώσαμε με δικαίωση σε πρώτο και δεύτερο βαθμό και οι επόμενοι αρνήθηκαν να κάνουν αναίρεση στον Άρειο Πάγο (θα εξέταζε μόνο αν είχε τηρηθεί η διαδικασία), άφησαν τον δικηγόρο απλήρωτο, άλλαξε μετά από χρόνια και ο νόμος, έκανε αναίρεση το δασαρχείο και τώρα χωρίς να γνωρίζουμε τίποτε, περιμένουμε την κρίση του ανώτατου δικαστηρίου επί της ουσίας δυστυχώς. Επιμένω στην κατάφορη αμέλεια των διοικούντων τον συνεταιρισμό να υπερασπισθούν και να κατοχυρώσουν, μέσω του κτηματολογίου, τα ιδιοκτησιακά δικαιώματα των κατοίκων και του συνεταιρισμού στην ευρύτερη έκταση του χωριού, διότι είναι κάτι που θα το βρούμε μπροστά μας. Χωρίς κατοχύρωση ιδιοκτησίας και νομής τι θα ενοικιάζει και ποια τύχη θα έχουν οι τυχόν διεκδικήσεις του; Πλησιάζει η περίοδος που θα λήξει η υπάρχουσα σύμβαση ενοικίασης των χωραφιών για την δημιουργία του υδροηλεκτρικού και αναρωτιέμαι, τα κτήματα αυτά έχουν δηλωθεί στο κτηματολόγιο; έχει γίνει η μεταβίβασή τους συμβολαιογραφικά στον συνεταιρισμό; έχουν δηλωθεί σε Ε-9 ώστε ν' αποκτήσουν ΑΤΑΚ; ούτως ώστε να είναι δυνατή η σύναψη σύμβασης ενοικίασης από τον συνεταιρισμό; Εύχομαι να έχουν γίνει όλα αυτά, αλλά επιτρέψτε μου να έχω τις αμφιβολίες μου. Μην πέσετε από τα σύννεφα, αν εμφανιστούν δήθεν κληρονόμοι, (ξένων χωραφιών) και διεκδικήσουν την σύναψη σύμβασης ενοικίασης για τον εαυτό τους. Είχε επιχειρηθεί στο στάδιο κατασκευής του υδροηλεκτρικού, αλλά το είχαμε αποτρέψει, τώρα ποιος και πώς θα τους σταματήσει;

Δυστυχώς σήμερα και στο μέλλον δεν μπορούμε πλέον να λειτουργούμε με τα μυαλά του περασμένου αιώνα. Η έγκριση των δασικών χαρτών και το κτηματολόγιο ήταν οι τελευταίες ευκαιρίες που πέρασαν ανεκμετάλλετες, εξ αιτίας της ανεπάρκειας και της απραξίας των υπευθύνων. Οι επαναστατικές κραυγές, οι άνευ ουσίας ψευτοπαλληκαριές και το ξέρεις ποιος είμαι εγώ, δεν έχουν πλέον πέραση. Όλα πρέπει να είναι νόμιμα, διότι αυτός που ενοικιάζει, επειδή εισπράττει ενισχύσεις, δεν θα θέλει να βρεθεί κατηγορούμενος. Ο σωστός τρόπος ήταν πρώτον η αμφισβήτηση του δασικού χάρτη, ακολούθως η συντονισμένη δήλωση στο κτηματολόγιο, της εκτός γεωργικής ζώνης έκτασης από τους συνεταιρείους και κατόπιν η εκχώρησή της στον συνεταιρισμό. Τίποτε από τα παραπάνω δεν έγινε και ως άτολμοι και μοιραίοι περιμένουμε κάποιο θαύμα.

«Η Σιωπή των Κορυφών»

Μεικτή έκθεση ζωγραφικής, χαρακτηριστικής, κατασκευών και φωτογραφίας

Η έκθεση «Η Σιωπή των Κορυφών» φέρνει σε διάλογο δύο καλλιτέχνες με κοινό άξονα έμπνευσης το ορεινό τοπίο της Ηπείρου και ιδιαίτερα τον ορεινό όγκο της Πίνδου. Από την 1η έως τις 15 Αυγούστου, το Δημότιο Σχολείο στην Αγία Παρασκευή (Κεράσσοβο) Ιωαννίνων μετατρέπεται σε έναν χώρο εικαστικής περιπλάνησης, όπου η φύση, η μνήμη και η ανθρώπινη εμπειρία συνυπάρχουν.

Ο Μιλτιάδης Νάκος, μέσα από ζωγραφική, χαρακτηριστική και κατασκευές, προσεγγίζει το τοπίο ως υλικό και βιωματική επιφάνεια. Οι φόρμες του αντλούν από την πέτρα, τη γη και τα ίχνη του χρόνου, δημιουργώντας έργα

που κινούνται ανάμεσα στο αφαιρετικό και το υπαινικτικό. Η ύλη αποκτά πρωταγωνιστικό ρόλο, αναδεικνύοντας τη σιωπηλή δύναμη του βουνού.

Ο Παναγιώτης Κρητικάκος, μέσα από τη φωτογραφία, καταγράφει στιγμές ηρεμίας και έντασης στο ηπειρώτικο τοπίο. Οι εικόνες του εστιάζουν στο φως, την ομίχλη και τις μεταβολές της φύσης, αποτυπώνοντας την αίσθηση της απομόνωσης αλλά και της ελευθερίας που προσφέρει το βουνό.

Η «Σιωπή των Κορυφών» δεν αποτελεί απλώς μια καταγραφή τοπίων, αλλά μια εικαστική

πρόταση που διερευνά τη σχέση του ανθρώπου με τη φύση, την έννοια της ανάβασης — κυριολεκτικής και εσωτερικής — και την εμπειρία της σιωπής ως πεδίο στοχασμού και ύπαρξης.

Καλλιτέχνες:

Μιλτιάδης Νάκος (ζωγραφική, χαρακτηριστική, κατασκευές)

Παναγιώτης Κρητικάκος (φωτογραφία)

Διάρκεια έκθεσης: 1–15 Αυγούστου

Τόπος: Δημότιο Σχολείο, Αγία Παρασκευή (Κεράσσοβο), 44100, Ιωάννινα

Η είσοδος είναι ελεύθερη για το κοινό.

Τριήμερο Αποκριάς στην Αγία Παρασκευή – Κεράσοβο

Εκεί όπου η παράδοση συναντά την αυθεντικότητα

Με ιδιαίτερη επιτυχία και μεγάλη συμμετοχή κατοίκων και επισκεπτών πραγματοποιήθηκαν οι εκδηλώσεις του τριήμερου της Αποκριάς στο χωριό, μέσα σε ένα αυθεντικά χειμωνιάτικο τοπίο που ανέδειξε ακόμη περισσότερο την ομορφιά και τη ζεστασιά της ηπειρωτικής παράδοσης.

Το Σάββατο και την Κυριακή, επίκεντρο των εκδηλώσεων αποτέλεσε το παραδοσιακό κάψιμο των κέδρων, ένα έθιμο βαθιά συνδεδεμένο με την τοπική πολιτιστική κληρονομιά. Η μεγάλη φωτιά φώτισε το χωριό και ένωσε μικρούς και μεγάλους σε έναν κύκλο γλέντιου, χορού και συγκινησης.

Ξεχωριστή στιγμή αποτέλεσε ο παραδοσιακός χορός γύρω από τις φωτιές, υπό τους ήχους της ζυγιάς του Αντώνη Κακούρη και της ορχήστρας του, που με τα ηπειρωτικά τραγούδια και τους χορούς δημιούργησαν μια μοναδική ατμόσφαιρα. Νέοι, μεγαλύτεροι και καρναβαλιστές έγιναν μια παρέα, αποδεικνύοντας πως η παράδοση παραμένει ζωντανή και συνεχίζει να περνά από γενιά σε γενιά.

Το γλέντι συνεχίστηκε μέχρι αργά το βράδυ, με έντονο το στοιχείο της συντροφικότητας,

των αναμνήσεων και της κοινής χαράς. Ιδιαίτερη ήταν η εικόνα των παιδιών του χωριού να συμμετέχουν ενεργά στους χορούς και στα έθιμα, κρατώντας ζωντανές τις ρίζες και την ταυτότητα του τόπου.

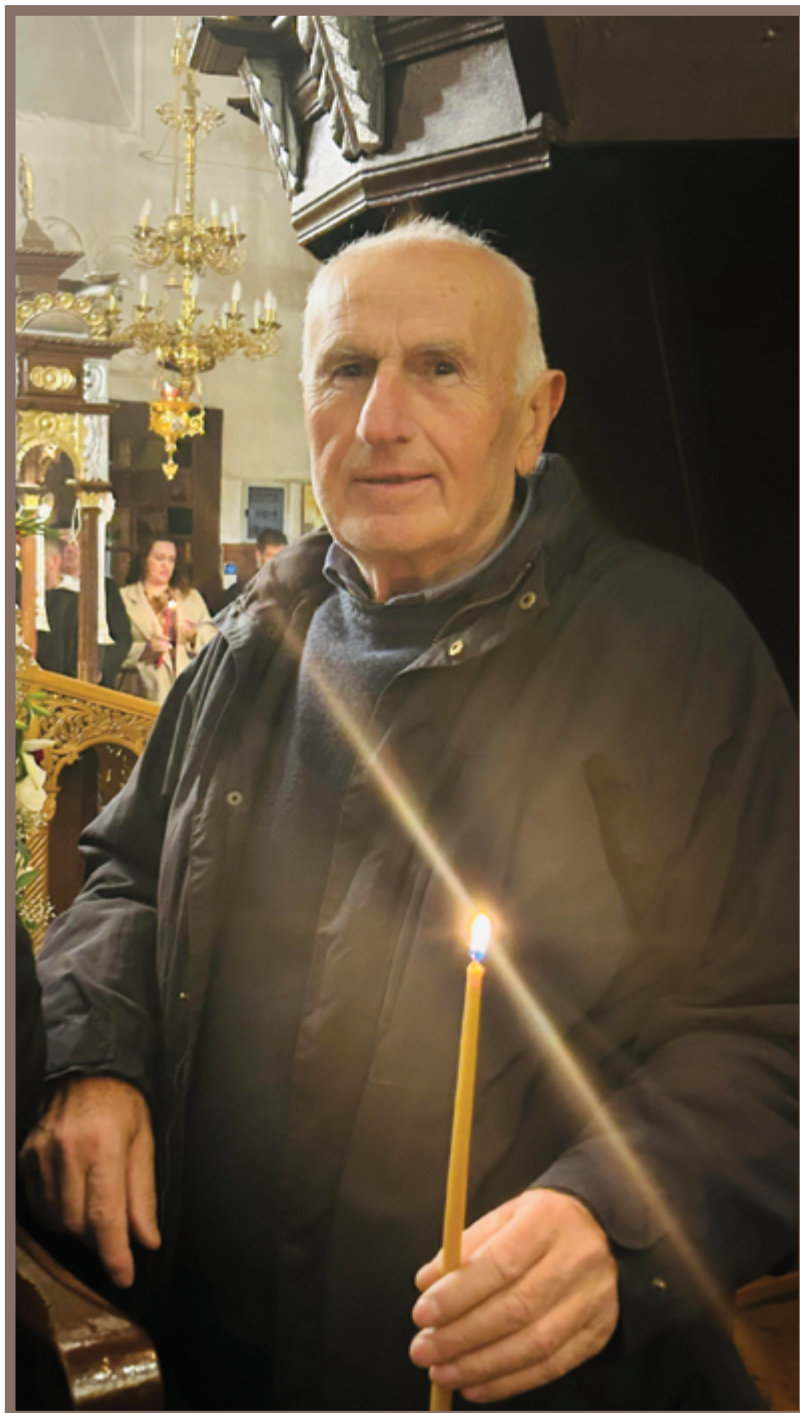
Την Κυριακή το βράδυ πραγματοποιήθηκε το παραδοσιακό έθιμο της Χάσκας, με τη συμβολή της Ελένης Καραγιάννη και της Βάσως Βάιλα. Μέσα σε κλίμα χαράς και πειραγμάτων, μικροί και μεγάλοι συμμετείχαν στο έθιμο, το οποίο σηματοδοτεί τη μετάβαση στη Σαρακοστή και μεταφέρει το διαχρονικό μήνυμα της συγκώρεσης και της πνευματικής προετοιμασίας.

Οι εκδηλώσεις ολοκληρώθηκαν την Καθαρά Δευτέρα με το παραδοσιακό σαρακοσιανό τραπέζι, που επιμελήθηκαν ο Πρόεδρος Κώστας Τζίνας, η Δήμητρα Καραγιάννη και η Βάσω Βάιλα. Η λαγάνα, ο ταραμάς, οι ελιές και η παραδοσιακή φασολάδα της μαγείρισσας Χρυσάνθης προσφέρθηκαν σε όλους μέσα σε ένα ζεστό και φιλόξενο κλίμα. Θερμές ευχαριστίες για τη συνεισφορά της ταβέρνας

Η Αγία Παρασκευή – Κεράσοβο απέδειξε για ακόμη μία φορά πως οι παραδόσεις, η συλλογικότητα και η αγάπη για τον τόπο αποτελούν τη δύναμη που κρατά ζωντανά το χωριό μας.

Εικόνες από το χωριό μας

Στην νηνεμία της Μεγάλης Πέμπτης και της Σταύρωσης του Χριστού, στην εκκλησία του χωριού μας, ο Κερασσοβίτης Γιάννης Κουκούμης στέκεται με σεμνότητα και πίστη, κρατώντας την αναμμένη λαμπάδα της κατάνυξης. Το φως της φλόγας φωτίζει το πρόσωπό του, όπως οι αναμνήσεις και οι αξίες μιας ζωής δεμένης με την παράδοση, την οικογένεια και την αγάπη για το χωριό.

Πωλείται ελαιόλαδο

Παραγωγής μου από την περιοχή Ζαχάρω Ηλείας Πωλούνται δικής μου παραγωγής παραδοσιακά ζυμαρικά (λαζάνια, κυλοπίτες), τραχανάς [ξινός - γλυκός - καυτερός - νηστίσιμος], βίδες, λαζάνια ολικής, κριθαράκι.

Για παραγγελίες
Σελτσιώτης Αθανάσιος
τηλ.: 6932028290
✉ djthanos22@hotmail.com

ΙΩΑΝΝΑ ΧΡ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ - ΝΤΑΓΚΟΒΑΝΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

ΖΗΝΩΝΟΣ Ι & Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

210-5739804 6947610071

D
DIMITRIΟΥ
FOOD SERVICE
est. 2011

FOOD SERVICE
est. 2011

Μαριάνθη Καραγιάννη

Υγειολόγος ΤΕ

Σικυώνος 19 Κιάτο
697 088 3557

marianthikaragianni@yahoo.gr